

Добруджански Гласъ

GLASUL DOBROGEAN

171. До Градската библиотека Варна

„Glasul Dobrogean“
str. „Pr. Elisabeta“ No. 4 — Bazargic
Telefon: No. 138

Organ al Minorității Bulgare
din Romania
ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКОТО МАЛЦИНСТВО
ОТЪ РУМЪНИЯ

Скръбта на Добруджа

Сутринта, на 15 октомврий, денътъ бѣше ясенъ и слънчевъ. На обѣдъ времето се промѣни. Забродиха тъмни облаци, погълнаха есенното слънце и като зловещо предсказание за вѣтъръ и зръмъ ситенъ, студень дъждецъ. Потъмнѣха роднитъ небеса. Сякаш изплакена своята скръбъ. Невеселата и тъжна есенъ, надвигана надъ роднитъ поля, запъ не радата си пѣсенъ и заедно съ тази пѣсенъ — сякаш бѣ зловещо предсказание — високоговорителъ прозвуча въ ушитъ ни:

— Голѣмиятъ български писателъ Иорданъ Йовковъ, не е между живитъ.

Нощта още не бѣше размахала черната си мантия и въ редакцията се заредиха учащи, граждани и неговитъ, нѣвгашни колеги — стари учители, да се утѣрятъ въ печалната истина.

— Даскалътъ се поминалъ — заплака неговъ колега, съ когото дълги години сподѣляли радости и скръби.

— Пѣзецътъ на тучнитъ добруджански поля се помина — питаха съ насълзени очи учащитъ се, вкусали чарътъ на безсмертнитъ му творения.

— Иорданъ Йовковъ умрѣлъ — съ опечалени лица се питаха граждани, а селянитъ отъ селата, кждето е учителствувалъ покойния и е оставилъ свидни спомени, не повѣрваха въ истината, която се носѣше отъ уста на уста.

Нѣма да преувеличимъ, нѣма да кажемъ, че добруд-

жанци никога не сж скръбили толкова много. Смъртта на Йовкова покрусилъ сърдцата на всички. Вестта за неговия трагиченъ край, като саѣткавица се понесе по всички краища на родната имъжительно заговори за преждевременната загуба на пѣвеца на ширнитъ добруджански поля. Умрѣ най-големиятъ представителъ на житницата-майка, умрѣ най-яркия изразителъ на душата, болкитъ и тихитъ радости на добруджанци.

Осиротѣ Добруджа. Осиротѣла Добруджа праша своя късенъ прощальенъ правѣтъ, напоенъ съ сълзитъ на своитъ синове и низно се покланя предъ вѣчното жилище на своята свидна рожба, отнесълъ въ съкровищницата на душата си, неувѣхнитъ на родното, просторно поле. Поклонъ!

Я. х. Я.

Чети и разпространявай
Добруджански гласъ

ЕДНО ДѢЛО

На 1 т. м. се разгледа предъ Калиакренския Окръженъ Сждъ дѣлото, заведено противъ Ионъ Патони, убиеца на бившия сенаторъ Христо Стефановъ и единъ барякъ, обвинени, че въ битността си на членове отъ управителния съветъ на коларския синдикатъ „Стефанъ челя Маре“ сж злоупотребили сумата 21,000 лей.

Въ досието сж посочени скандалнитъ похвати на убиеца, за да се добре до паритъ на беднитъ каруцари.

Норади невъзможността да се докаже кой може да представлява разтурения по сдѣбенъ редъ синдикатъ, сжда отложъ разглеждането на дѣлото за 3 месеци идната година.

Известно е, че на 15 т. м. ще се разгледа предъ сжда съ сдѣбени заседатели дѣлото по убийството на Христо Стефановъ. Ионъ Патони е свободенъ.

Иорданъ Йовковъ на румънски

Творчеството на голѣмия български писателъ премина на границитъ на отечеството му, множество неговитъ творби биваеки преведени на нѣколко чужди езици.

Сяко и на румънски бѣха преведени нѣколко отъ трудовѣтъ на великия ни нѣвгашенъ съжителъ.

Г-нъ Христику, познаващъ образцово българския езикъ, преведе сборника отъ чуано хубавитъ разкази, озаглавенъ „Вечери въ Антимовия ханъ“ („Noaptea din Antimov“), издаденъ отъ най-големата издателска къща въ Румъния „Брабѣ де грѣу“.

Множество отдѣлни разкази бѣха преведени въ нѣколко румънски списания. Появиха се и нѣколко хубави отзиви въ „Гендиря“ отъ г. Кирицеску и въ „Вияца румъняска“ отъ г. Криведия.

Днесъ в-къ

„ДОБР. ГЛАСЪ“
6 страници

Малко безгрижие!

Дръжте се!
Усилено се говори за оставката на правителството. Ще имаме избори. Партизанствующитъ се ухалили до уши. Почти сж готови вече да разне-лаватъ селянитъ и гражданитъ и отъ сега — а-ха да обеща-ятъ нѣщо, ама — малко

търпение! Бай Ганю не е вече она будала, на и тѣ иматъ опитностъ.

За сега се прави смѣтката — по кръчми и кафенета — колко ще струва кожата на мечката, която е още въ гората...

Единъ светецъ замина...

Когато вълнитъ отъ Радио-Варна се стекнаха и въ най-затѣтеното добруджанско село, донасяйки зло-вещо-надеждната вестъ: „Дѣдо Симионъ, варненско-праславския митрополитъ, почина“ една остра болъ прониза сърдцето на сгушения въ схлупеното кафаненце нашъ селякъ.

Че той бѣше нашия най-свиденъ споменъ, символа на най-съкровенитъ ни надежди, сгѣщащи душата ни, възвѣрнала погледъ къмъ едно минало...

Четиридесетъ и петъ години светия старецъ ни бѣше духовния пастиръ, четиридесетъ и петъ години е билъ прибѣжището на толкова наши опования, четиридесетъ и петъ години той живѣ съ нашитъ болки, а после съ нашитъ радости и съ нашия творчески усреъмъ.

Сжбата ни раздѣли, но сърдцата ни останаха свързани неразрывно. Столѣтника съ вълнения ни прегръщаше, когато е падало

згода да го навестимъ и съ жадъ ни разпитваше за толкова работи, които помне-ше съ удивителна точностъ.

Последното му завѣтъ — да бжде погребанъ най-скромно: облеченъ само въ своето пастирско расо, легналъ, като всички смъртни, безъ много владици, безъ музики и речи, въ ковчегъ отъ дѣски скованъ и облеченъ въ черъ платъ, съ два бѣли кръста и заровенъ въ общитъ гробища между тия, съ които живѣ цѣль вѣкъ, накрая ореола оюло свѣтлия му обравъ да заблести съ още по-големъ сила. Защото, той бѣше венеца на единъ дългъ животъ, пѣленъ само съ високоблагородни и достойни за вдъхновено подражание дѣла.

Владико, ние идемъ да се поклонимъ отъ далечъ предъ святата ти паметъ и да ладемъ още веднажъ тържественъ обетъ, че твоя великъ образъ ще бжде най-чистата икона въ живота ни!

Л. П. Свѣ

Проф. д-ръ К. Даниелъ д-ръ honoris causa

Проф. д-ръ К. Даниелъ, председателъ на мѣстната авересканска организация, е билъ провъзгласенъ докторъ „honoris causa“ на Тулузкия университетъ (Франция) и на първи т. м. билъ тържествено приетъ.

Г-нъ проф. д-ръ Даниелъ, ученъ съ сѣзговна известностъ, е членъ на академитъ отъ Парижъ и Римъ.

Той на нѣколко пѣти е посетилъ нашия градъ и е добре известенъ въ всички кръгове.

Правителството предъ оставка

Столичниятъ печатъ обстойно и сериозно се занимава съ евентуалната оставка на правителството, предавайки мненията които облаватъ политическитъ срѣди. Споредъ тѣхъ следъ 8 т. м. ще имаме разръзката. Настоящата седмица е последната, която ни отдѣля отъ решителното стѣпие относно оставката на правителството.

Плати си
абонамента

ДОБРУДЖАНСКИ ПЕРИОДИЧЕСКИ ПЕЧАТЪ

Вестници и списания

1880 — 1893

(2)

През месец септември 1885 год. е започнал да излиза в Силистра вторият подред добруджански вестник, наименован „Време“, редактиран от един чистокръвен добруджанец и доморазен добруджански журналист — Д. Д. Бъчваров, известен на времето си като активен народен вестникар.

Вестникът е бил отначало седмичен — до 6-тия брой, а след това бил е превърнат в ежедневен и като такъв е просъществувал от 6-тия до 19-ти брой, след който престава да излиза [края на 1885 год.]. Така, че в-к „Време“ е първият наш ежедневник.

Програмата на вестника и неговата идейна физиономия са твърде симпатични и заслужават нашите admiration. Вестникът е имал отявлено демократичен характер и се е занимавал предимно с политически, обществени и културно-просветни въпроси.

„Време“ не е бил партиен вестник, каквито са били повечето от тогавашните български вестници, а е бил „независим“, „самостоятелен“ народен орган — както се казва в неговата програмна статия.

Целта на вестника е била: 1) — да защитава народните и държавни интереси; 2) — да упътва народа по пътя на напредъка и цивилизацията, показвайки „ясните“ му грешки, всички му нужди, а отчасти и начинът за поправянето им; и 3) — да проповядва „сгласие и взаимноуважение между народа“ заразен вече от бацила на разяждащата го паразитична и „умъреност“ в разярял се „партизански страсти“.

Вестникът, обаче, не е можал да realize и реализиратия свои програмни начала, тъй като е просъществувал твърде кратко време и е престанал да излиза, както споменахме и по-горе, след излизането на 19-тия си брой.

Д. Д. Бъчваров, редакторът на вестника, е роден през 1862 год. в китното добруджанско село Гарван, силистренско. Учил е няколко години в родното си село, а след това отива в Тугракант, където свършва четвърто отделение. Повече не е можал да ходи на училище, което е бил принуден да напусне по нямане на средства и се залял да учи знаят. Учил е доста занаяти, без обаче да усвои нито един от тях. Бил е по-късно, по няколко седмици, столар, кръчмар и шивач и една година — продавач

в един манфактурен магазин. След това, постъпил 6—7 месеца като секретар при един адвокат. После, бил е година и половина учител в едно Туграканско село; една година и половина писар при Туграканското околийско управление, а след това, през 1884 год., общински писар в село Долно-Ортово. Бил е, освен това, чиновник в Силистренската контролна комисия по проверяване на данъчните книги. В края на 1887 год. е бил назначен помощник съдебен пристав при Трънския окръжен съд, която длъжност изпълнявал една година. Съ писане се заловил през 1884 год., прашайки от Тугракант статии и дописки на руския в-к „Русе“. Съставил е едно календарче за 1885 година — неговия пръв „писателски“ труд и е написал няколко брошури с полемично съдържание —: „Вай аркаджим“, „Внимание“ и „Госпожа Анка“ (издадена в Тугракант). Издал е и друга една брошура с научно-популярен характер, озаглавена „Борба между теоретическата и практическата медицина.“ Написал е, освен това, множество политически, литературни и научни статии, пренети из различните издавани от самия него, вестници и списания.

Като вестникар и публицист развил твърде богата и разнообразна обществена дейност, издавайки няколко вестника и едно списание, а именно: в-к „Сливница“ [София, 1887 год.]; „София“, вестник политически с научно-литературен отблъс. (София, 1889 год.) и „Домашен учител“, научно-литературно списание (Цариброд, 1889 год.). Освен това, освен упоменатия и разгледан по-горе в-к „Време“, Д. Д. Бъчваров е редактирал и още други два добруджански вестника, издавани все в Силистра („Свободна България“ и „Бълий святъ“), които ние ще разгледаме в последствие, на съответното им място. [Следва]

Д. С. Бекаров

„НАЦИОНАЛА“

пакъ плати

Подписаният изказвам благодарността си към застрахователното д-во „НАЦИОНАЛА“ [представител г. Георги Атанасов] за дето ми задоволи напълно претърпената загуба от градобитнина, като ми изплати 188 800 лей (сто осемдесет и осем хиляди и осемстотинъ).

с. Калфа, общ. Преселенци — 4 окт. 1937 г.

Петър Радоев

Вести отъ Букурещъ

— Александър Йорданъ, библиотекар в Румънската Академия, е издал обширен труд върху исторически събития из румънския живот и лица отразени в българската народна поезия. Книгата на г-н Йорданъ, който произход е син на Добруджа, роден, разсъд и учил българска гимназия в град Меджидие, е написана на френски език. Дава в оригинал и френски превод над 20 български исторически балади. На края на месеца тая книга ще се пусне на литературния пазар за широката публика.

— Българското студентство от столицата, тая година ще прояви усилен културен работ. Всяка неделя ще изнася по една научна беседа, придружена с богато литературно-музикална програма в салона на Бълг. Културно Обществото.

— Панчо Владигеровъ, известния български композитор за няколко дни гостува в столицата, гост на румънската филхармония. В „Атенеум“ се изнася по блестящ начин неговите композиции. На румънския самия композитор. Цялата румънска преса ласкаво се отзова за талантливия български музикант, който име отдавна е надхвърлило границите на България.

— Г-н Драгомир Димитровъ, аташе по печата в българската Царска легация замина за София, бидейки позван на работа в Външното министерство. Негов заместникъ още не е дошъл.

— Гица Дину, редактор на в-ците Диминия и Адевър, готви антология на български писатели. Книгата е готова за печат. Една значителна част от материала отнасящ се до различни български писатели, той даде на бълъ святъ в различни литературни списания.

П. П. Опълченевъ, от гр. Базарджик, горешо благодарни на г. д-ръ Любен Семовъ, за гдето го излѣкува напълно от парализа. Също, благодарни на всички свои роднини и близки и на г. г. Вантовъ и Шеревъ, които не са го оставили в най-трудните часове.

Българската литература в Румъния

Гео Милевъ

Отъ нашата редакция в Букурещъ

В последната книга [4-5 1937] в Букурещъ, на сериозното румънско списание „Вияца Румънска“ — (Румънски живот) е поместена една интересна статия в рубриката за литературата на нашите съседни, отнасяща се до трагично загиналия български поет и есеист — Гео Милевъ. Автора на статията, който се подписва с литературното си име, е Шефан Ролъ, син на българин из Македония, известен вестникар, работещ от няколко години в редакцията на демократичните вестници — „Адевър“ [Истина] и „Динияца“ (Утро) гдето подписва интересни, писани с вещо перо статии, под името Гица Дину.

Не случайно Шефан Ролъ е избрал за предмет на статията си Гео Милевъ. Тая трагично загина български поет след събитията от юни 1922 г., бѣше се превърнал на изопната струна, отекаваща болките на широките народни маси в България. Той се провикна смело против излишно пролѣтата братска кръв и написа пламенни слова за един по-добър обществен редъ.

Шефан Ролъ бележи: — „Самия Гео Милевъ, за вината, че е вземал страна на народа, че му е възпѣл идеалът и борбата за свобода, е бил преследван, заловен и наказан — не се знае точно кога и къде. Говори се, обаче, че развилнели кръвосмучачи са му одрѣзали дѣзната ржка — „за да не пише повече“ и — след това — са го хвърлили в една пещ, гдето живъ са го изгорили.“

Ние не знаем дали така са постъпили неговите палачи. Обаче, фактът е, че в разцѣта на неговата писателска деятелност, не заслужено и жестоко бѣше убитъ. Днес всички добри българи, независимо политическият си убеждения, съжаляват за преждевременната смърт на тая надарен син на България.

Демократичният румънски срѣди живо се интересуват за трагичния край на Гео Милевъ. От него искат да създадѣт едно знаме и един мъченик в борбата за повече човѣшки правдини. На това се дължи превеждането в брой 2, 1936 година, на списание „Нова ера“ на поема му „Септември“. Също, на това се дължи, както статията на Ш. Ролъ, тъй и превода му на три стихотворения от Гео Милевъ — „Гробъ“, „Вениденъ“ и „Взмугената земя се разтвори“. Преводитъ са точни и издържани. Личи, че преводача основно познава майчиния си езикъ, та ни дава напълно сполучливи преводи.

Преведена, поезията на Гео Милевъ, прави силно впечатление срѣд румънските интелектуални кръгове.

Тя е не само напълно оригинална, но прозвучава като бойна трѣба, като смѣлъ зовъ за свобода, справедливост и народни правдини.

Честъ прави за румънското обществено мнение тая жив интерес към надарения художествен творецъ, поет и есеист Гео Милевъ.

ХР. П. КАПИТАНОВЪ

БАКАЛИИ КРЪЧМАРИ

По случай голѣмитъ повишения на всички стоки мезелария „Габровени“ на ул. „И. Г. Дука“ № 3 на Шадрафанския площадъ.

НАМАЛЯВА цената на брашовския саламъ още съ 2 (два) лей на килограмъ.

Предпочитайте покупката на този артиколъ от мезелария „Габровени“ понеже конкурира по цена и качество всички други фабрики на саламъ.

79 — 5 Съ почитъ Белчо Ив. Недѣлковъ

Печатница „ИЗВОРЪ“

Идеята за кооперация у насъ

Към кооперативно благоденствие

БОЖИДАРЪ ПЪЕВЪ

Единъ шегобиецъ съ своята си духовитостъ, веднажъ казалъ, че планетата, на която ние живѣемъ, е лудница на вселенната. И наистина, това шеговита оприличение съвсемъ не е тъй пресилено и фантастично, както изглежда. Човѣкътъ е единственото създание, живещо на земята, което има способността да разсъждава, да черпи поуки отъ грѣшките и да добива все по-голяма мъдростъ отъ житейната си опитностъ. Въпреки обогатяването на своя интелектъ и на своите знания, къмъ които хората се стремятъ презъ периода на съществуването си, все пакъ, тѣ още помагатъ да пристѣпятъ къмъ пълното оползотворяване на земните богатства. Така сѣще, тѣ още не сж установили за себе си и семействата си едно постоянно и сигурно ползуване отъ богатата на живота.

Сега, ние живѣемъ въ епохата на 20 тия вѣкъ, една велика епоха на науката и откритията. Хората, неможейки да се уповаватъ на никакви случайни сили за изкарване на прехраната си, сж принудени да си набавятъ храна, облекло и се сдобиватъ съ подслонъ чрезъ собствените си сили. Изобретението направи машината не само слуга на индустрията, а и надвиши многократно производствения капацитетъ на работника. Науката улесни съобщенията и бързия транспортъ и постави огромни сили въ обсега на човѣчеството. Повече отъ вѣкога, днесъ човѣшката раса при-

тежава сили да осигури на всички люде отпочиването на единъ спокоенъ и щастливъ животъ, както и да го избави за винаги отъ бречето на бедността и отъ татата. Цивилизованитѣ хора не трѣбва повече да се страхуватъ отъ сушата и чумата, както нѣкога, когато тия непредвидени бедствия сж ги неизбѣжно сполтавали.

Въ този вѣкъ на опортюнизъмъ изтъква въ най-силни релефи очертанието на страшния парадоксъ—истинското огледало на действителността. Нѣкога въ миналото, народитѣ търпѣха лишения само по време на гладъ, а днесъ милиони хора живѣятъ въ нищета всрѣдъ едно истинско изобилие. На милиони хора по свѣта е отречено правото да живѣятъ единъ спокоенъ животъ, защото тѣмъ сж отнети благоприятните условия за работа. И наистина, на всички, на които е отредено мизерно съществуване, сж изправени предъ невъзможността да се ползуватъ отъ безбройните блага и количествено многото стоки, които човѣшкия трудъ и човѣшкото изкуство сж създали. Ето това е страшния парадоксъ който раздѣля сега човѣшкото общество на класи и застрашава усмѣхътъ на западната цивилизация.

(Следва)

Чети в-къ

„Добруджански гласъ“

Единъ споменъ за ИОРДАНЪ ИОВКОВЪ

На X 15, къмъ 6ч. следъ обѣдъ, ме посети стария учителъ отъ с. Бошаново, А. Трѣфоновъ. Точно когато разговаряхме за нещастията, които е преживѣлъ, дойде дъщеря ми и съобщи, че изъ града се говорило за смъртта на Иорданъ Иовковъ.

Потресе ме вестта. Знаехъ, че не е заразно, но никога не допускахъ, че тѣй внезапно, безъ да се чуе нѣщо за тежко боледуване, ще завърши.

Цѣла нощъ почти прекарахъ въ

безсъние. Прѣзъ менъ се нижеха картинитѣ отъ миналото, отъ онова хубаво минало, когато покойния бѣше между насъ. Бѣхме колеги и учителствувахме въ родното ми село Каралий. Идеализирахме тогава, ние млади учители и мѣнихме се да творимъ, да създадемъ нѣщо. Той, младия енергиченъ, веселъ, закачка, бѣше умѣтъ, творецътъ между насъ, а ние, другитѣ, развивахме, прилагаме планове.

Учителъ бѣше първата година въ Чифлик-Мусубей, а следъ това при менъ, въ Каралий.

Зачарвахъ го често, като пише стихове, които на времето се появиха въ сп. „Художникъ“. Почнахме да гледаме къмъ него съ други очи. Макаръ, че често ни дразнѣше, всичко му прощавахме. Радвахме ни случая, че между насъ е, а особено зъ, че имамъ колега-поетъ.

Още въ първите години се зароди идеята между насъ, да създадемъ прогимназия, да изпреваримъ съседната общи-

на Армуглий, като запазимъ района за прогимназията. И сполучихме. Покойниятъ Иорданъ, съ ума, съ способността си, кроеше мемоаритѣ, изкаванията, а ние около него изпълнявахме, създавахме почва за приложението. Можяхме да спечелимъ на наша страна общинския съветъ — жмѣта и да изолатайствуваме отъ Варнен. Пост. комисия единъ зѣмъ, съ който построихме ново здание, специално за прогимназия.

Ново, хубаво здание и Иорданъ стана първия директоръ на новосъздадената прогимназия. Каква радостъ и гордостъ бѣше за насъ, а най-много за покойния! Прогимназията се разви напълно въ 3 класа. Достава се пълна физико-химически кабинетъ; антропологически посѣбни, човѣшки скелетъ. Всичко нагнетено въ специални, нови шкафи. Иорданъ сѣмаше работѣше. Първи випускъ треголасници завърши съ министерски пратеникъ—учителъ отъ Варненската гимназия.

Прогимназията цѣлѣше.

Имаше вече 4 души персоналъ — 1 директоръ и 3 преподаватели. Замислихме да разширимъ, да заздравимъ нашето свидно дѣло. Почуства се нуждата отъ помѣщение за външните ученици. И решихме: ще устроиш близката керемидарница и на мѣстото ѝ ще построимъ здание за пансионъ. Всичко сж подготви — утвърди се планъ: проектира се зѣмъ, който ще легне върху общинитѣ, които влизатъ въ района на прогимназията. Обаче, балканската война разруши всичко. Иорданъ замѣни като запасенъ офицеръ и вече не се виждѣ въ село. Срешихъ го за последенъ пътъ презъ 1918 год. Въ послѣствие той стана извѣстенъ съ своитѣ разкази по бойните полета. Започна да твори, да описва и разказва хубави сюжети изъ нашия край. А ние, неговитѣ бивши другари, съ жадност търсихме неговитѣ литературни творби и гледахме кого той визира, кого той утѣкрѣчава въ тѣхъ.

(Следва на 5 стр.)

ИОРДАНЪ ИОВКОВЪ

Нова пролѣтъ

Отъ ранна сугринъ въ тоя хубавъ пролѣтенъ денъ Гжльбъ бѣше на нивата и сѣмаше — първа ржка сѣмаша. Наблизо нѣмаше други сѣмаша и неговата едра и стройна фигура една се чернѣше въ широко-то, безлюдно поле, сякашъ измѣнено и чисто подъ светналия куполъ на небето.

Пролѣтътъ идѣше. Топли широки пориви на южния вѣтеръ нѣжно малаха уморената болна снага на земята и тихъ сякашъ я будеха отъ сънъ. Полегъ се събуждаше. Като възкръсналъ по чудо мъртвецъ, удивено то откри-

ваше морави погледи и свѣтло се усмихваше на слънцето съ разцѣфянитѣ си минзухари. Пролѣтътъ не бѣше му донесла още разкошното зелено рухо. Полянитѣ се жылѣха, посярнали и сухи и на всички посоки се простираха широки, черни като смола ниви отъ угаръ, — сякашъ забравени отъ есенята... Но далечниятъ въздухъ на пролѣтътъ бѣше озарилъ небето. Отъ височината на необитнитѣ си простори то бѣше видѣло нейнитѣ усмивки — далечния пожаръ на нейното сияне — и ликуваше: надгела

бѣше отъ него и най-малката сѣнка, изчезнала бѣше и най-малката скрипка.

Като най-чистъ самфиръ свѣтѣше то сега, смѣше се и блистѣше, изпълнено съ горещи лъчи. Хиляди чудулиги, опиянени отъ толкова лъчи, свѣтлина и въздухъ, замираха въ сурастни, възторжени пѣсни сякашъ малкитѣ сърдича се топѣха отъ радостъ и щастие.

Макаръ че работѣше отъ зори, Гжльбъ не чувствуваше умора, ободренъ и развеселенъ отъ животворния лъхъ на пролѣтния денъ. Но слънцето се бѣше вече запрѣло на пладне и той нетърпеливо и често започна да поглежда къмъ село: време бѣше да му донесатъ обѣда. И ето, далечъ изъ пѣтя се задале жена и бѣлата и забрадка и ржави

силно блѣщаха на слънцето. Спрѣлъ и загледалъ въ нея Гжльбъ помисли, че това на вѣрно е сестра му Ирина, наведе се и продължи да сѣе, сърдѣточенъ и внимателенъ. На края на нивата той отново се изправи и загледа къмъ нея. Жената съ бѣлата забрадка бѣше вече близо и ясно се виждаше бѣлото ѝ, засмѣно лице...

— Боже, Ненка...

Очуденъ и изненаданъ Гжльбъ отлусна ржѣ. Той позна жена си. До скоро тя бѣше тежко болна, бѣше се поправила, походвала и пометвала нѣщо изъ къщи, но той не вѣрваше, че ще се реши да дойде чакъ на нивата. А ето, тя... Той я гледаше да иде весела и засмѣна, хубава, а бѣлата си лѣтна забрадка, ка-

кто нѣкога е била съ нѣго въ полето... Най-после тя бѣше спасена, изтрѣната бѣше отъ страшнитѣ неумолими ржѣ на смъртта...

Ненка бѣше вече наблизо. Тя се приближи все така радостна и засмѣна, но още слаба и блѣдна. Гжльбъ почна да я глъчи.

— Гледай, Ненка... Защо дойде? Ами, че ти ще се умеришъ...

— Хо, разрѣди се... Азъ съмъ вече здрѣва. А и такава хубаво време! Боже, какво слънце...

Тя се спрѣ, тежко поемайки дѣха си. Една минута и двамата се гледаха мълчаливи и засмѣни, въ тѣхнитѣ чисти погледи се откриваха и си говорѣха душитѣ имъ, влюбени и щастливи. Ненка сложи

РАДИ РАДЕВЪ — адвокатъ

ВАЛЮТНАТА СИСТЕМА ВЪ РУМЪНИИ

Поради настъпналата икономическа криза, всяка държава започна да търси средства за запазване на националната си монета и се пристъпи към ограничаване въ въносянето на монетите въ странство, размяната въ натура — клеринга и пр.. Всички тия срѣства сѣмваха развои на търговията, тъй като кризата е всеобща, то ограничаването положението отъ известни държави неминуемо се отразиха въ другите, които сѣм заставени да въматъ сѣщо съответствени мѣрки за запазване на оюята монета.

Но като преди 1929 год. въ Румъния сѣществуваше свободенъ износъ на паритѣ — нѣмаше никакви ограничения въ валютната система, то следъ настѣпването на кризата и за да не се обезценява народната ни монета, се пристѣпи къмъ известни ограничения, които поради разнитѣ законодателства въ западно-европейскитѣ страни, претърпѣха и бързи измѣнения тукъ. Ето защо е необходимо да се знаятъ по-важнитѣ постановления, поради строгитѣ наказания предвидени за ония, които по незнание или небрежностъ ставатъ нарушители и биватъ глобени съ голѣми суми и въ резултатъ се сѣсипватъ икономически. Това е необходимо да се знае най-вече отъ мѣстното население, което ежедневно има връзка съ съседната държава и нужда отъ паритѣ ил.

Системата на валютитѣ въ Румъния за днесъ е определена въ следнитѣ постановления:

1. Закона за уреждане на търговията съ левизитѣ отъ 1 октомври 1932, постановлението на които сѣм развити въ прѣзлѣника отъ 26 октомври 1932 г. За отбелязване е, че тоя законъ е първия, който урежда тая материя;

отъ 7 февруарий 1929 г. датата на стабилизирането на лея до 18 май 1932 г. бѣше свободния режимъ, а отъ последната дата до 1 октомври 1932 г. сѣм постановление на министерския съветъ се издаде протоколъ съ известни ограничения и има сила до 10 октомври 1932 г.

2. Закона отъ 12 априлъ 1935 за санкцитѣ — наказанията на нарушителитѣ на закона за уреждане на външната търговия. Макаръ, че тоя законъ да говори за външната търговия, въ сѣщностъ, той е развитие и допълнение на закона отъ 1 октомври 1932; това проличава както отъ изложението на мотивитѣ при въносянето на закона, така ежщо и отъ чл. 2 новия законъ, който изрично определя какво се разбира подъ наименованието „стойността на износа на стокитѣ“, а именно: стойността отъ граничния пунктъ включително осигуровката, като се прибави транспорта и печалбата; това е необходимо да се знае за всѣки моментъ съ какви дивизи може да разполагаме както тука, тъй и въ странство.

3. Закона отъ 15 априлъ 1935 г. чрезъ който се правятъ нѣкой допълнения, а именно, условията при които се отстъпватъ дивизитѣ, произхождащи отъ износа на Рум. Народна Банка.

4. Закона отъ 28 мартъ 1936 г. чрезъ който се амнистиратъ известни нарушители на горнитѣ закони при условия указани въ настоящия законъ.

5. Разнитѣ административни решения и инструкции издадени отъ Нар. Банка, публикувани въ Бюлетина на сѣщата Народна Банка. Тия постановления се измѣняватъ много често, поради разнитѣ клеринги и компенсации и сѣм направени извънредно много ограничения въ износа навън-

шната ни търговия и отклонявания отъ свободния режимъ.

6. Закона отъ 14 май 1937, който постановява последнитѣ наредби по търговитѣ, съ целъ да се избѣгнатъ разнитѣ тѣлкувания на предшествуицитѣ законоположения противоречащи и спѣващи износната ни търговия.

При всички тия закони и наредби, все пакъ сѣществуваше съмнение и недоумение съ какви суми може единъ пѣтникъ да разполага при излизането отъ държавата. Като освѣтление може да се дадатъ следнитѣ упѣтвания:

1. **Металически монети:** Всѣки единъ пѣтникъ безъ авторизация — позволение, може да носи 2.000 лей, които ще му сѣм нужни за посрещане на първитѣ необходимости.

2. **Чужди валюти:** Всѣки пѣтникъ има право безъ авторизация да носи всѣкаква чужда монета по официалния курсъ, който да се сравнява на стойностъ 2.000 лей.

3. **Чехски корони, пенго и австрийски шилинги:** Освенъ 2000 лей металически монети лей, пѣтникътъ може да носи чужди валюти отъ тия 3 държави до 1000 лей равноценностъ безъ авторизация или 3000 лей въ горнитѣ монети.

Независимо отъ горнитѣ суми, всѣки единъ пѣтникъ може да изнесе допълнително още като получи разрешение отъ Нар. Банка: 400 фр. франка, 50 холадски флорини, 300 италиански лири, 100 австрийски шилинги и 5 лири стерлинги. Тия монети ще му служатъ евентуално при преминаването му предъ съответствующитѣ държави. Това обаче, става само ако докаже съ съответствующитѣ визи въ паспорта отъ държавитѣ презъ които евентуално би миналъ. За отбелязване е, че пѣтницитѣ за Гърция не мо-

гатъ при влизането имъ да иматъ по-вече отъ 200 драхми, а тия за Германия 25 марки.

За улеснения на пѣтницитѣ отъ нѣкои държави Народната Банка е сключила известни конвенции по силата на които — пѣтникътъ, за парижкото изложение може да излѣзе съ 2000 фр. франка, ония които пѣтватъ за Италия имъ се разрешава да излѣзатъ съ 4000 италиански лири, а тия за Чехославия съ 4000 чехски корони — всички тия суми се даватъ на разположение чрезъ тѣ нареченитѣ заповѣди за плащане. Когато пѣтникътъ не желае да се използва отъ горнитѣ чужди валюти въ предвидения размеръ, а иска да има или 2000 лей металически или въ чуж-

да валюта равноценно на 2000 лей, той се отнася до Нар. Банка, отъ която получава съответствующата монета въ чужда валюта. Независимо отъ горнитѣ суми всѣки пѣтникъ може да изнесе чужда валюта до 10.000 лей, така наречени „разполагаеми пари“, които се вписватъ въ паспорта му. За суми по-големъ отъ 10.000 лей се изисква позволение отъ Нар. Банка. За изнесенитѣ 10.000 лей чужди валюти пѣтникътъ е длъженъ да докаже предъ Нар. Банка на какво законно основание ги прѣтежава и отъ гдѣ. Независимо отъ това, Нар. Банка разрешава по-големъ суми при случаи и обстоятелства, които тя прѣценява и въ размѣра на разполагаемитѣ суми.

НОВА ПАРФЮМЕРИЯ

Съобщавамъ на всички любители на хубавото и избраното, че открихъ, въ Базарджикъ, на жгѣла на ул. Пр. Фердинандъ, ПОДЪ ГРАДСКИЯ ЧАСОВНИКЪ НАЙ-ДОБРЕ СНАБДЕНАТА

ПАРФЮМЕРИЯ

Тукъ ще намѣрите всичко потрѣбно за поддържане на тѣло, хигиената на кожата и изобщо необходимото въ козметиката

Единствениятъ обилно уреденъ магазинъ, отъ този родъ въ цѣла Добруджа

Одеколони, пудри, ружове, кремове, помади, моливи отъ най-прочутитѣ фабрики и най-разнообразни видове

Съ почитъ Йорданъ Калинковъ

б. хчата.

— И татко самъ ми каза: нди, поразходи се, — ще ти отлекне. Ихъ, колко ми е добро, ще хвъркна...

— Ще хвъркнешъ ти, ако те оставя. Чакай, не сѣдай още. Гжлѣбъ отиде до колата и се завърна, носейки голѣмъ новъ ямурлукъ. Той го посла на чистия синуръ, близо до малката трѣнка, цѣла отрупана съ бѣли като снѣгъ цѣтове, около които бръмчаха пчели.

— Седни сега... Замята още е мокра...

Ненка седна, усмихнато, и унесено загледа наоколо. Хиляди споменъ, като сладки сънища възкрѣснаха въ нея и милаха душата ѣ като топли пролѣтни лѣчи. Колко пѣтнѣ сѣм биле наедно съ Гжлѣбъ въ тоя поле и въ блѣсъ-

ка на засѣнитѣ му сутрини и въ здрача на топлитѣ, тихи вечери! Колко милувки, колко радостъ. Всичко наоколо и бѣше познато, всичко сякашъ и говорѣше за нѣщо свидно. Стори и се, че малката трѣнка, до която седѣше, прилича въ бѣлата си премѣна на младата дружка ѣ ѣ кимна нѣщо дяволито и мило; на бѣлитѣ и кичури сякашъ играеше срамеливата усмивка на девственница, която не веднажъ ги е виждала така наедно и не една тайна знае...

Изъ развѣрзаната бохча, завита въ бѣла кърпа, Гжлѣбъ извади топла, прѣсна питка. Като ѣ сложи на колѣното си, той искаше да ѣ разчупи. Ненка ѣ грабна отъ рѣцетѣ му.

— Чакай... Вижъ, щѣхъ да

забравя. И татко зарѣча, още колко зарѣчи...

Тя стана и отхвърли дългитѣ си коси назадъ.

— Обичай е. Да видимъ, каква ще бѣде годината.

Ненка се наведе и силно търкулна питата по чистия синуръ. И двамата, съ наивно детско любопитство заследили ѣ съ очи и чакаха на видѣтъ какъ ще падне. Ето, и тя въ последни колебания се завъртъ и падна на долната си страна съ кората нагоре. Ненка плѣсна рѣже.

— Гледай, гледай! Ето — добра ще е и тази година. Какви храни ще станатъ!

Тя се затече и донесе питата.

— Азъ ще разнажа на тати. Той най-много за това зарѣча.

Седнали на синуръ, тѣ започнаха да се хранятъ. Ненка се бѣше оживила, неуморно бѣбѣше и се смѣеше сияеша и весела, прилична на една отъ малкитѣ пчелици, които весело бръмчаха около бѣлата трѣнка. Гжлѣбъ ѣ гледаше усмихнатъ и щастливъ, забавляванъ отъ детскитѣ и немирства и закачки. Ненка бѣше се чудно разхубавила. Лицето и бѣше станало по-блѣдно, но по нѣжно и хубаво. Срѣдъ тѣмнитѣ сѣнки, останали отъ преживѣнитѣ страдания, блещяха очитѣ ѣ, лазурни и чисти, пълни съ лѣчи, сякашъ въ тѣхъ дълбоко се оглеждаше цѣлото пролѣтно небе. Често погледитѣ имъ се срѣщаха и се топѣха въ безмѣлвно, тихо блаженство. Току надъ тѣхъ, издигната ви-

соко, трепкаше и пѣше чучулига. Ненка спрѣ да ѣде и се загледа въ нея. Стори и се, че тая добра и мила птичка бездруго знае за тѣхната радостъ, за тѣхната обичъ и пѣе за тѣхъ...

— Миличкото... какъ пѣе... — нисичко пролума тя.

Гжлѣбъ ѣ разбра и се усмихна. Но сякашъ внезапна мисль ѣ доде на ума, тя стана изведнажъ замислена и тѣжна и нѣкъде недвижно се загледа. Гжлѣбъ последва погледа ѣ и искайки да узнае, кѣде тя гледа. Далечъ се виждаше края на селото и вънъ отъ него на низкия, стръменъ хълмъ, бѣлѣеха се гробищата Черни, безлистни още дървета, навеждаха надъ тѣхъ вейкитѣ си — сякашъ скѣрбѣщи майки, припаднали надъ скѣпѣи

ЖИВОТА НА МАЛЦИНСТВОТА

Смъртта на българите и българското малцинство от Добруджа

Само в едно късо време българският народ изведе две екзотични жертви — Йовков и митополит Симеон. Със тия души българският народ загуби две струни, а туптящи български роби.

Тия двама първи българи са екзотични жертви българщината. Единият от тия по-млади е екзотична розба бивш просветител в Добруджа, а другият — дългогодишен па-

стир и познат Божидар, служител на добруджанският българ.

Българите загубиха две светини, а заедно с тях загубихме и ние. Българите скърбят за двете си незабравими жертви, двамата повече скърбим ние, добруджанските българи.

Макар късно и далеко от вярния жилища на покойниците, добруджанци се покланят пред тяхните гробове.

Ат. Цафков

МОДНОТО ШИВАШКО АТЕЛИЕ

„АДАМЪ“

се премести на ул. "Резина Елизабета" 17 до кафене "КАРПАЦЪ" — Базарджик,

КОЕТО

изпълнява безупречно и финно всички поръчки по най-новите модни постижения по метода

„АДАМЪ“

Майстор БОНКО И. БОНЧЕВ дипломиран от шивашката академия „Адамъ“ от Париж

РАБОТА СЪ ВКУСЪ
ЕЛЕГАНТНА И ТОЧНА

57 — 7

Дети „Добрудж. гласъ“

Ненка гледаше там. Там се помина първото дете, ненаправено и недоволен младенец, отне- съл се си толкова ра- и копнеж. След смър- Ненка се беше поболела от мъжествеността на покой- ният за малкия покой- ният болестта й, за голма- скръб. Въ очите и се- заха слъзи, тя беше го- да заплаче. Гжльб раз- всичко.

Тя пак за него. Оста- но мислиш, защо се- така. Нима не стига- то трябва да се забрави. си здрава...

Ненка сама бързо про- скръбта си. Нямаше- сега за нея. Въ разе- влюбени души на два- няха нови надежди, засмъхна, като подра-

нилитъ минухари. Тя чакаха- ноги, честити дни. Ненка се засмъ.

— Нищо... тъй малко... Но аз те слушам. Аз се рад- вам, че оздравя. Ах, кол- ко ми е леко днес, колко съм добре. Панетина, ти каз- намъ, ще харъкна...

— Не можеш...

— Колкото и ти, а уж си гжльб... Мъничко гжльбче!.. Ти измъри с очи едрата, ши- рока снага на Гжльб и се залъга висок, кръстен смъх. Синурът беше изпъстрен с минухари — разтворени, засмъхна очи, взрени въ небо. Ненка нахъса от тях и на- кичи коситъ си. И засмъхна минухари още по-весело раз- твориха златнитъ си чапки, доволни, че кичеха това хуба- во, сияещо лице. Тя се при- ближи към Гжльб.

Разбойничеството у насъ

Съобщаватъ ни отъ общ. Спасово, балчишко, че оная вечеръ къмъ 10 ч. неизве- стни лица сж се промък- нали въ оборитъ на жите- литъ отъ с. Сърнено и сж задигнали 4 хубави коня, хамути, юзди и др. Незабе- лязани отъ никого, злостор- ничитъ сж успели да из- чезнатъ съ плячката си.

Въ селото нощенъ па- зачъ е колониста Нану.

Вести за подобни краж- би получаваме отъ всички краища на Южна Добруд- жа. Това зло заема застра- шителни размъри и много оскъдателно е, дълбокото загрижаване за незащитени- тъ мѣстни жители въ наша- та провинция.

Задигатъ се изъ двори- шата, оборитъ и хамбари- тъ на мѣстнитъ селски сто- пани каруци, земеделски съжива, добитък, храни и пр. безъ да е билъ хва- натъ до сега поне единъ отъ авторитъ на тия краж- би.

Отъ време на време въ столичния печатъ се появя- ва нѣкое алармистично и явно провокаторско, по от- ношение на насъ, съобще- ние, за нахлуване въ Четири- жгълника на банди отъ „хо- митаджии“.

Ние смѣтаме, че трѣбва да се изоставятъ тия па- костни опити да бждемъ предизвиквани и излагани и да се погледне на злото презъ действителността.

Въ съобщението отъ Спа- сово се казва, че ограбени- тъ наши селяни се обърна- ли къмъ жандармерийския постъ, но до сега не било произведено никакво след- ствие. Оцетенитъ жители сами тръгнали да си тър- сятъ добитъка и да откри- ватъ разбойничитъ. Тъ сж се натъкнали на следикон- то водатъ къмъ вътреш- ността на Кралството.

— Накъчи се и ти. Дай азъ сама.

Гжльб покорно се остави на нея. Тя трѣбваше да се из- даде на пръсти, за да въск- не стръкъ минухаръ надъ у- хото му. Малката и, гъвава- снага се губеше въ широкитъ силни гърди на Гжльб. Но той гледаше да грѣятъ на- ъ него лазурнитъ ъ, засмъхна очи. две трапчинки играеха на бузитъ и. Галено той я плѣ- на

— Лудичка, лудичка си ти. И загриженъ за нея, той почна да я подканя да си хо- ди.

— Слънцето лъже още — лес- но се настива. Хайде...

— Е, обръзнахъ ти...

— Обръзна ми ами, не ис- камъ да те гледамъ. Изгубихъ толкова време.

Скоро Ненка си прибра бох-

ЕДНА ГОРДОСТЪ за бившитъ наши гимназии

Отъ завършилитъ презъ изтеклата 1936/37 учебна година младежи Българска мъжка гимназия се явиха на зрѣлостенъ изпитъ въ Букурещъ двама души. И за честта на закритата ве- че гимназия и двамата из- държаха много успѣшно своя бакалавръ. Завър- шилитъ сж Бояджиевъ Пла- менъ Лефтеровъ и Чико- ловъ Михаилъ Шарбановъ.

Имаме вече авторизацията подъ № 145, 388 отъ 28.IX. 1937 г., съ която се разре- шава функционирането на български мъжка и девич- еска прогимназии въ гр. Силистра. Знае се, че досе- га въ Силистра сж функ- ционирали пълни българ- ски мъжки и девическа и гимназии.

Този ударъ се почувству- ва твърде болно отъ гра- жданитъ, нѣкои отъ които въ своята нервностъ тълку- ватъ това редуциране на гимназитъни въ прогимна- зии като неуспѣхъ на на- шитъ общественици, които бѣха натоварени да издей- ствуватъ запазването на тия гимназии въ тѣхната цѣлостъ. Това погрѣшно тълкувание на неуспѣха ни да се приписва на небреж- ността или некадърността на ръководителитъ, създа- ва особена психоза, вслед- ствие на която се нахвър- лягъ едни върху другъ за самоунищожение. Особено непростимо е на политиче- скитъ и идейни противници, за които този неуспѣхъ е благоприятенъ мотивъ за безпощадна и съкрушител- на критика. Нека всички запазимъ нуждното хладокръвие, за да се справимъ съ тежкитъ затруднения, въ които сме поставени. Нека се знае, че преди всичко въ

новосъздаденото положе- ние имаме изразъ на една държавническа политика, срещу която не може да се противопостави тако лес- но сръчността на ръково- дници, които иматъ задъ гърба си едно меншество, което е разслабено и раз- покжсано отъ ожесточени борби. Нека да се помни сжщо така, че това поло- жение се опредѣли отъ Министра на Национално- то Възпитание, г-нъ Анге- леску, още отъ 1935 година въ една негова декларация, направена предъ българ- ската делегация.

Багрий

Единъ споменъ за Йорданъ Йовковъ

[Продължение отъ 3 стр.]

Тѣй минаха годинитъ. Не можамъ той да дойде между насъ, но нашето минало тѣй ни бѣше свързало, че макаръ далечъ отъ насъ, чувствувах- ме го винаги близо до души- тъ си. Ето защо, вестта за неговата смъртъ ме потресе. Азъ вѣрвамъ, че сжщото сж преживѣли и другитъ отъ на- шата бивша четворка: Петъръ Ивановъ — нашъ съгражданинъ и Георги Вълчевъ, понастоя- щемъ живущъ въ Варна.

Сжжия Йордане, азъ и же- на ми цѣла нощъ не можахме да заспимъ. Все се изпреча- вше предъ очитъ ни. Възна- сяхме молитви за успокоение на душата ти. Прости ако на времето сме те докачили или не сме могли напълно да те оценимъ! Нашитъ далечни по- клони предъ тленнитъ остан- ки. Богъ да те прости!

Твой бившъ колега и другаръ

Ловчо Стояновъ

ачта и трагна. Бързо се на- малываше нейната фигура и на забравката и ржавитъ й само слънцето ярко бѣгеше. Когато тя вече се закриваше задъ хълма, обърна се и за- маха пѣщо съ ръка. Следъ това се възви, заслиза бързо и се изгуби.

Сирѣнь на нивата, готовъ да сѣе пакъ, Гжльб я гледа- ше усмихнатъ. Какво искаше да му каже тя? Не това ли, че тя го обича, че тя е здра- ва, че ще живѣе, че ще бж- да негова за винаги, негова тя — пававата, малка Ненка. И неволно погледа му се обър- на къмъ небето, очитъ му се простъляха. Една дълбока, ти- ха радостъ изпълни душата му, прояснена и свѣтла, като пролѣтно небе. Предъ замеч- танитъ му очи изпъкна ярка- та картина на чаканитъ дни:

узрѣла, буйна като море нива изпъстрена съ червени мако- ве; жетвата. Ненка пѣша и весела съ сърцъ въ ръце, блѣсналъ на яркото слънце... И Гжльб усети една мож- ност, свѣрхестествена сила да обзема неговата снага, закра- чи твърдо и смѣло, нервно заграби пълнитъ зърна и съ широкъ, стремителенъ замахъ ги прѣскаше: като дъждъ отъ съчми шибаха тѣ чернитъ бра- зди и звѣнтѣха, прѣснати на- дялечъ...

Той заработи страстно, ве- село.

А висока надъ него минава- ха върволица жерави, отиващи на северъ и горди, възторже- ни викове се ронеха върху безмълвното, очакващо прѣ- лѣтѣта поле, сякашъ звѣнливи зърна, посипани отъ ръката на сѣча...

Арестувани и освободени селяни

Преди известно време прокурорският паркетъ всеобщи докаранитъ подъ ареста селяни Стоянъ Тодоровъ и Илия Колевъ, отъ с. Кесиджикъ, обвинени и задържани като крадци на коне.

Причинитъ да бъдатъ задържани сж следнитъ: конетъ на колониста Маринъ Алексе всека вечеръ пасели царевичата на Стоянъ Тодоровъ. На 20 т. м., вечертъ, последниятъ, придруженъ отъ съседянина си Илия Колевъ, отиватъ да пазятъ нивата и действително намиратъ конетъ на Маринъ Алексе въ царевичата, залавятъ ги и ги откарватъ къмъ селския капанъ.

Въ това време Маринъ Алексе гуляелъ въ село. Сършило се виното, отива и иска отъ Александъръ Стояновъ, който му казалъ, че вино ще намъри у Стоянъ Тодоровъ, но и той

отсѣствувалъ отъ село, понеже отишълъ да пази царевичата ти. Маринъ Алексе разбралъ, че ще му заловятъ конетъ, събира приятелитъ си и тръгватъ за нивитъ. По пътя срещатъ Стоянъ Тодоровъ и Илия Колевъ, които водели въ село заловенитъ коне, взематъ ги и съобщаватъ на шефа, че заловили двамата селяни въ момента, когато откраднали конетъ и искали да ги прекаратъ въ България!

Следъ дадената декларация отъ Александъръ Стояновъ, който разкрива скроената игра противъ невинитъ и пострадали селяни — тѣ бизатъ освободени.

Чети в-къ

„Добруджански
гласъ“

„ВЪСТЪ“

— По причини, свързани сж независими отъ редакцията ни, в-къ „Добр. гласъ“ не може да излъже цѣли две седмици.

Поради тази причина и много дописки на нашитъ кореспонденти, изгубили актуалността си значение, не ще бъдатъ помѣстени.

— Къшето, което помѣстиме въ днешния брой на „Добр. гласъ“ представя нашия съвѣтъ нѣгашенъ съотечественикъ Йорданъ Йовковъ въ срѣдата на бившитъ си колеги отъ караийската прогимназия, фотографирани преди балканската война, когато покойния е билъ още ергенъ.

— На 24 ще се разгледа дѣлото, заведено противъ г. Лоб. П. Станчевъ предъ сѣда съ сѣдебни заседатели въ връзка съ крѣпавитъ сѣбития въ с. Конакъ.

По този случай ще бъдатъ изнесени потребни данни.

— Редакционния комитетъ на „Добруджански гласъ“ изпрати съболезнователна телеграма на г-жа Гроздѣвникъ, отг. редакторъ Я. х. Яневъ

Йор. Йовкова, вдовица на великия покойникъ.

Изпрати се телеграма и до в-къ „Зора“, но софийския ежедневникъ, презаеъ повече съ македонския проблемъ, не й намъри едно кѣтче въ обилнитъ си колонии.

— Нашиятъ съгражданинъ, г. Георги Димитровъ Бързакъ, синъ на Димитъръ Бързакъ, е завършилъ правнитъ и държавни науки на Юридическия факултетъ при Софийския университетъ.

— По случай политическитъ сѣбития отъ вътрешенъ характеръ, въ мѣстнитъ партийни организации се забеляза особено оживление. Въ нѣкои клубове се готвятъ за изборни агитации.

— Проверката на военнитъ билети (лиерети) за града почва отъ 1 декември т. г. Въ селата е започнала отъ 1 т. м.

— Приятно ни е да съобщимъ, че нашиятъ съгражданинъ г. Никола В. Рубчевъ, е завършилъ успѣшно Софийския Ветери-

нарно-медицински факултетъ.

— Всички родители, чиито деца отъ три месеца до 7 год. възраст не сж ваксинирани, се задължаватъ да ги представятъ за ваксинация въ мѣстната общинска амбулатория. Несъобразитѣ се съ горното ще бъдатъ глобени.

— Преди да си набавите за есенния сезонъ необходимитъ манифактурни артиколи, добре е да посетите магазина на Атанасъ

Василевъ — „НАСКО“

където ще намърите голѣмъ асортиментъ вълнени и копринени платове съ най-нови и модерни десени и цѣтове; готови дамски жекети; бархети, хасета; свадбени и за кръщение артиколи; разни трикотажни издѣлци и най-вече голѣмъ изборъ на чорапи съ цѣни конкурентни, въпрѣки повишението на всички манифактурни стоки.

Галоши и шошони — всичко при „Наско“.

Продаватъ се, въ Индустриалния кварталъ, Панаирска махала, гр. Базарджикъ, отдѣленіе отъ 12 разпредѣления за добитѣки оборъ, съ 920 кв. м. деорно мѣсто, съ кладенецъ два кѣща съ стаи и 750 кв. м. дворно мѣсто.

Справка при Инъ Ходжа, Индустриалния кварталъ.

Младежъ, завършилъ срѣдно образование, благонадежденъ, търси подходяща работа. Редакцията.

ЧЕТИ ВЕСТНИКЪ
Добруджански гласъ

ИНТЕЛИКТУАЛИ!

117.743 чужди и 2.253 румѣнски издания

често съдържатъ студии и информации отнасящи се ооло Вашата специалност и дейност.

Но кой може да проследи, изрѣзва и да разпредѣля 120.000 издания, поставяйки ежедневно на работната ви маса най-ценнитъ и пълни информации относно въпроситъ, които ви занимаватъ?

— 102 агенти отъ цѣлия свѣтъ, чрезъ посрѣдничеството на агенция

SERVICIUL GAZETELOR

(Служба на вестникитъ)

Директори: Т. Йорга и Ем. Самоила
Букурещъ, ул. „Св. св. Константинъ“ № 24 — Телефонъ 3-16-15
Проспекти, оферти и проби безплатно при поискване

Новооткритиятъ клонъ на голѣмия и прочутъ магазинъ

„П А Р И З И Я Н Ъ“

НЕНЧО КАСАБОВЪ

подъ новата фирма „СИЛТЕКСЪ“
До банка „Индустрия и Комерцъ Добруджанъ“

е снабденъ съ всички мъжки платове, балтони и костюми; специални платове за дамски манта, по последнитъ модни постижения, като велюръ, имитация астраганъ, букле и др.

ПЪЛЕНЪ АСОРТИМЕНТЪ ГАЛАНТЕРИЯ:

горни ризи, шалфета, кожени ржавици, изѣщни дамски кърпи (батици), копринени комбинизони; финни шапки „Фетро“ и „Хугфабрикъ“.

Въ магазина и клонъ ще намърите единственитъ по качество и елегантностъ галоши и шошони

„В И К И Н Г Ъ“

които до днесъ сж ненадминати отъ никоя фабрика. По случай сезона, магазина и клонъ сж снабдени съ всички видове дамски и мъжки балтони, ученически и детски, мъжки и юношески

ЕЛЕГАНТНИ ОБУЩА

съ опредѣлени цѣни: обувки за галоши (гетти) лей 395; мъжки половини лей 365—395; юношески лей 310; дамски 315.

Цѣни никъде неконкурирани до днесъ 91—

Електрически лимпи (крушки)

отъ 220 волта 15 25 40 65 75 100 св.
на парче лей 35 36 38 45 54 56

и всички електрически материали, като трѣби, жици, прекъсвачи, кутии и др., на най-низки цѣни ще намърите при

Маринъ Ив. Стояновъ [срещу хот. Пачевъ]
90 — 10

Джамове, Джамове, Джамове!

ВСИЧКИ КАЧЕСТВА:

семпли и кристални, двойни, орнаментални — всички цѣтове.

ОГЛЕДАЛА — семпли и кристални. Джамове специални и за г-да шофьори. РАМКИ отъ прочутата фабрика „Метеоръ“, само въ новия депозитъ до плетачното ателие на Ангелъ Кенсуловъ,

ул. „Ремусъ“ 6.

60 — 13